

At komme hjem

I min barndom
var der kun få
der ikke var blonde og blege
med rent vikingeblood
Min mor var en af dem
med langt sort hår
og et sært sprog
og jeg var malplaceret
hørte tydeligvis ikke til
Men min far
en lille bitte viking
havde givet mig hår for blondt
og øjne for blå
til for alvor at være
en af de fremmede
så selv de lærere
der pligtskyldigt tilbød mig hjælp
dansk for indvandrere
blev lidt forvirrede

Og jeg fulgte vikingernes spor
til England
og her var jeg en rigtig én
en rigtig fremmedarbejder
men ikke én der hørte hjemme

Og jeg fulgte min mors spor
til det varme Jugoslavien
hvor tomater hedder paradeis
for sådan smager paradiset
men her var verden i krig
og mit land
fandtes ikke længere

Og jeg blev endelig dansker
i Tyskland
men havde ikke hjemme

som tilflytter
i et mindretal

Og så endte jeg her
hvor jeg var mig
hvor success er at springe fra en gynges
og lande på fødderne
hvor fejlslagen er et ord
vi ikke har lært at stave til
hvor der altid er én
der lige sætter hånden på din skulder
når du vakler
”Hov min ven, du står da lidt skævt
jeg holder lige ved her
til du finder dit fodfæste”
Herfra kan du gå
hvorhen du vil
og vide hvem du er
og hvorfra du kommer
og hvis du bliver væk
kan du tage det helt roligt
nogen vil altid
savne dig
nogen vil altid
lede efter dig
nogen vil altid finde dig
og når du græder
vil nogen altid
minde dig om
at det må du godt

Og så er det pludselig meget nemmere
at møde verden selv
at finde vejen selv
at turde selv

Her har jeg hjemme, herfra min verden går